

лото на XIX-я векъ. Отъ тукъ нататкъ той е билъ родолюбивъ и съзнателенъ войвода. Поне това се види на първо мѣсто отъ една жетварска пѣсенъ и отъ изслѣдванята за прѣдѣдитѣ на Ст. Караджата, тѣй нареченитѣ *Бинбелювци*, които сж действували заедно съ Инджето за подигането на общо възстание въ югоизточна България. Това било тъкмо около врѣме бунтоветѣ на Пазвана, Али Паша Янински и т. н.¹⁾ Това е важно, защото и тукъ Сливенъ заема мѣстото на политическо срѣдище, а за революционно, масово движение до завѣрата и дума не е ставало по другитѣ части на българщината презъ по-миналия вѣкъ.

Тоя български, политически проблескъ отъ края на XVIII-я и началото на XIX-я вѣкъ заслужва особно внимание и ние ще се спремъ върху него до толкосъ до колкото засяга Сливена.

Тъкмо когато презъ горния периодъ разни паши изъ Полуострова и редъ самозванци почватъ да се опълчватъ срещу Султана, като пораждатъ цѣло междуцарствие (Пазвантоолу въ Видинъ, Токакчията въ Одринъ, Гушанцъ Али въ Свищовъ, Тръстенниколу въ Русе, Имамоглу въ Провадия, Али въ Янина, Татарския султанъ въ Върбица, Кара Феизъ и Юмеръ Драза въ Кара-Евренъ, Хасковско и т. н.), Факийския войникъ *Вълко Бинбеля* и *Никола Узуна* отъ с. Ичме (до Факия) се сговорватъ съ *Индже войвода*, *Кара Колю* и *Добри войвода* да подигнатъ възстание въ югоизточна България. Врѣмето било благоприятно, защото Европейска Турция е била потопена тогава въ грозна анархия. На тѣй кроеното възстание водитель щялъ да бжде *Индже Войвода*. Още отъ тукъ се види, че той не се е ползувалъ само съ името на Кърджалийски водитель, но и съ това на български войвода съ главна мисия срѣщу турцитѣ. За да се отвлече вниманието на турскитѣ власти отъ тоя планъ трѣбвало е да се смразятъ и погубятъ нѣкои отъ посоченитѣ горѣ турски деребеевци. По тоя начинъ Султана щѣлъ да се занимае съ тѣхъ, а българитѣ щѣли да пристѣпятъ къмъ скроеното. Видни участници въ него сж били и всички тогава извѣстни войводи отъ Сливенъ и Сливенско, както се види отъ името на самия *Добри войвода*²⁾. Съ тѣхъ сж преговаряли главно

¹⁾ Псп. VIII, кн. 37. Веднажъ Инджето миналъ край селото Чакърлий и чулъ тамошнитѣ моме, че пѣятъ за него. Това го трогва и когато идва редъ да мине край тамошнитѣ ниви той оставилъ върху всѣки снопъ по жълтица и се скрилъ за да чака презъ сутринята жетваркитѣ. Последнитѣ се оплашили и потеглили назадъ, но Инджето ги спрѣлъ, далъ имъ паритѣ и имъ поржчва да му извѣстятъ за каквато и да било неволя. Както ще се види, това е било вече следъ 1802 г., когато Инджето е минавалъ за защитникъ на българското население предъ турци и кърджалии.

²⁾ Добри Войвода е билъ отъ самия Сливенъ. Той е билъ